

Motion till riksdagen

1987/88: T58

av Sigge Godin (fp)

om trafikpolitiken inför 1990-talet
(prop. 1987/88:50)

Organisationskommittén för banverkets fältorganisation har föreslagit att kontoret i Sundsvall bör avvecklas till förmån för Gävle och Luleå.

Enligt föreslagen regionindelning kommer fem regioner att inrättas. Detta betyder att två regioner ytmässigt kommer att omfatta mer än två tredjedelar av Sveriges yta. När det gäller Norrland kan inte samma måttstock användas som vid indelning av övriga landet. I Norrland har man att i första hand ta hänsyn till de klimatiska förhållandena och de långa avstånden.

Vid organisationsförändringen 1964 ansågs fem regioner vara för få; detta torde gälla även i dag. Många påtalar de uppenbara problem som kommer att uppstå när verksamheten skall skötas från Luleå respektive Gävle.

Utöver de ordinarie investeringsarbetena skall inom Sundsvallsregionen under de närmaste åren drygt 600 milj. kr. satsas på ett stampaket samt en upp- rustning av linjen Östersund—Storlien. I "Långsiktig investeringsplan för järnvägsnätets infrastruktur" lämnas prognos på utveckling av godstrans- porter. Där sägs att godstransporterna 1984/85—1999/2000 beräknas öka med 100 % på sträckan Ånge—Boden. Största ökningen beräknas ske på den södra delen, den del som från topografiska synpunkter ställer stora krav på de bantekniska anläggningarna.

Med de pågående och planerade investeringarna, som på grund av de ökade godstransporterna skall ske inom den närmaste tiden, kommer inte persona- len att kunna användas på effektivaste sätt på grund av längre resor, vilket medför större förbrukning av både tid och pengar.

En regionalpolitisk satsning

Västernorrlands län är det län som under 1980-talet förlorat flest invånare. Över 7000 personer har försvunnit från Västernorrland under 1980-talet.

Anmärkningsvärt är också att samtliga kommuner i länet har minskat sin befolkning under dessa år. En sådan utveckling står inte att finna i något an- nat län. Sundsvall har länge betraktats som stödjepunkt i Norrland, men på grund av strukturuomvandlingar under senare år har befolkningen minskat. Regeringen har genom bl. a. särskilt stödområde i Timrå försökt att i någon omfattning motverka den negativa utvecklingen.

Riksdagen har beslutat att nya lokaliseringar av statlig verksamhet skall för- läggas till skogslänen till vilket Västernorrland räknas.

Att flytta banverkets verksamhet från Sundsvall till Luleå rimmar inte med riksdagens beslut. Att ta en väsentlig, ekonomisk och verksamhetsmässigt väl fungerande verksamhet från ett skogslän och förlägga den till ett annat skogslän vittnar inte om regionalpolitiskt ansvar och framsynhet.

Detta innebär inte att Luleås och Norrbottens sysselsättningsproblem förringas. Självklart har staten ett ansvar för sysselsättningen i Norrbotten. Men att försöka lösa den med omflyttningar i skogslänen leder enbart till ökade regionala problem.

Högskoleutbildning

Sundsvall—Härnösands högskola övergår inom något år till att bli en s. k. industrihögskola med inriktning mot högre teknisk och ekonomisk utbildning. Redan i fjol startade en systemteknisk linje med inriktning mot mikroelektronik och telekommunikation. 1989 inrättas en treårig elenergiteknisk linje, den enda utanför KTH och Chalmers. I Sundsvall finns också bl. a. systemtekniklinjen, data- och elektroniklinjen, produktionsingenjörslinjen, drifttekniker- och driftingenjörslinjen m. fl. Inriktningen vid högskolan är exakt den som krävs för att tillfredsställa de höga krav som banverket förväntas ställa.

Organisationskommitténs utredning

Organisationskommittén har stannat för fem regioner. Någon ekonomisk kalkyl för de fem orterna har inte redovisats, inte ens för personalen och dess företrädare. Detta innebär givetvis oro och misstämning hos den nuvarande personalen på de orter där verksamheten skall läggas ned, bl. a. i Sundsvall.

I Sundsvall kan man inte finna att kostnaderna, efter en överflyttning av Sundsvalls verksamhet på angränsande regioner, blir lägre än att bibehålla Sundsvall som huvudort. Verksamheten i Sundsvall är i dag en av de mest framgångsrika ekonomiska enheterna.

Personalens kompetens

I propositionen föreslås att banverkets huvudkontor skall förläggas till Borlänge. Erfarenheten från tidigare lokaliseringar visar att inte all personal flyttar med. En del av kompetensen går bort genom den nya lokaliseringen. Att i detta läge även försämrar kompetensen ute i landet genom regionala omflyttningar, under samma tidsperiod, kommer självklart att innebära störningar i verksamheten. Därför bör den nuvarande fältorganisationen hållas intakt för att inte få allvarliga störningar i verksamheten. Sundsvall har i dag ett av de mest rationella banregionkontoren i landet. Den kompetens som också finns på distrikts- och fastighetssidan måste också beaktas för att inte omorganisationen skall bli till men för SJ:s verksamhet.

Regionindelningen

Ett av motiven till lokaliseringen av banverksregionen till Luleå är enligt utredningen malmбанetrafiken. Enligt uttalanden av bl. a. företagsledningen

vid LKAB och annan ekonomisk expertis så är utvecklingen i malmfälten sådan att produktionen i gruvorna riskerar att begränsas. Det finns under överblickbar tid tillräckligt med arbetsuppgifter för båda banregionerna, i Sundsvall framför allt med de tidigare redovisade investeringarna. Det är av vikt att ekonomiskt pröva en organisation med både en Sundsvalls- och en Luleåregion för att göra det möjligt att avvakta utvecklingen i malmfälten.

Riksdagen bör ge regeringen i uppdrag att begära en komplettering av utredningskommitténs förslag som ekonomiskt och verksamhetsmässigt baseras på sex regioner vilket innebär att Sundsvallsregionen bibehålls tillsammans med Luleåregionen.

Mot. 1987/88
T58

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om sex banregioner med bibehållandet av Sundsvallsregionen.

Stockholm den 1 februari 1988

Sigge Godin (fp)